

JAKAB IBOLYA SHANTI (1955) – Győr

Dudaron születtem, 2 gyermek édesanyja vagyok és öt unoka boldog nagymamája. Vámszakértőként és banki tanácsadóként dolgoztam, 2014 óta nyugdíjas vagyok. 2016 decemberében írtam 40 év után az első verset Bendegúz unokám születésnapjára, ami annyira jól sikerült, hogy a családom biztatására publikáltam. Azóta is jelennek meg verseim a poet . hu oldalon, ahol amatőr és közismertebb költők írásai olvashatók. Mindig szerettem a verseket. Asztrológusként és lélekgyógyászként többnyire olyan témákról írok, ami az emberek lelkét foglalkoztatja, megbetegíti, illetve az eddigi tapasztalataimat fogalmazom meg. Mellette a győri Liszt Ferenc Kórus tagja vagyok. Minden alkalommal feltölti a lelkem, amikor énekelhetek. Nagyon szeretek utazni. Mindenre nyitott vagyok, ami boldoggá teszi a lelkem.

Karácsonyi erdő

Fény csillog az ágon,
avar alszik hó alatt,
őzgida a szüleivel,
az etető felé haladt.

A dermesztő hidegben,
ajándék ez a nap,
karácsonyi ebéd várja,
sok-sok finom falat.

Tündér itató (gyerek vers)

Öreg fát a szélvihar nagyon meggyötörte,
egy hatalmas szellőkésnél kitörött a törzse.
Sopánkodott, mit tegyen, sírt csak egyfolytában,
könnyei csak gyűltek-gyűltek törése nyomában.

Egyik este tündérszárnyak cirógatták ágait,
lelkendező hancúrozás zavarta meg álmait.
Kóstolgatták, s rájöttek, hogy ez a víz bíz iható,
így lett hát a sebzett fából csodás tündér itató.

Azóta egy kis tündér ha víz után kutat,
fa az örömkönnyeivel feltölti az ivókatat.

Eső után

Meghasad a föld, s a Menny látszik benne,
angyalok rebegnek hálaéneket,
szivárvány öleli a város horizontját,
eső táplálja a földi életet.

Csodás ez az összhang, magába szippant,
varázslatos látvány, mi a földön tündököl,
ahogy fent és lent ugyanazt mutatja,
mint vetített kép, a víztükör.

Egyszer még..

Hangtalan csendben
megáll a pillanat,
lelkem megpihen
a hűs lombok alatt.
Vágyam lágyan kúszik
a víztükör tetején.
Ugye találkozunk még?
Egyszer, Te meg Én.

Napnyugta

Olvadó csendben
aludni tér a Nap
csendes nyoszolyáján
új erőre kap.
Még egyszer utoljára
meg-meg simogat,
szeretően, féltően,
pihenni hívogat.

A kiszáradt kóró sóhaja

Istenem, de szép lenne a túloldalon élni,
düledező kapun túl életet remélni,
mesélni a lombkoronán minden levélnek,
hogy ne legyenek kitéve mindenféle szélnek!

Tiszta vízű esőben este megfürödni,
verőfényes napsütésben csendben tündökölni,
megfáradt vándornak enyhe hűvöst adni,
hogy ne kelljen elhagyatva, végleg kiszáradni!

Titkok

Mint száguldó szélvész, útra kél a lelkem,
zöldellő mezőre megpihenni tér,
mézédes virágok nektár gyümölcséből,
mint megfáradt vándor, csendben inni kér.

Ne kérdezd tőlem, hogy hova sietek,
mi az, mi hajt a fél világon át,
vannak bennem titkok, miről nem beszélhetek,
és vannak csodák, miket csak lelkem lát.

Tibet

Éjszaka a lélek vándorútra indul,
tapasztalni, látni, fürdeni a szépben,
hogy reggelre frissen, új csatára várva,
helyet foglaljon az ember szívében.

Tibet a célpont, a tisztaság méhe,
ha szenved, megtisztulni idejár a lélek,
mert oly lágyan, békésen átölel,
mint az esti csendben halkán kúszó gregorián ének.

Szentjánosbogarak izzó csipkeshárnyon,
úgy világít mind, a jázminillatú lélek,
feltöltődve máris újra útnak indul,

mint ezernyi mézédés búcsúja az éjnek.
Tárd ki hát a lelked, adj a jónak helyet,
mert a lélek mindig tudja, mi az, mi jó Neked.

Utóhatás

Hirtelen jött minden, nem volt felkészülve.
Késő őszi estén a tó parton ülve,
egy kedves hang megkérdezte, hogy van?
Mire a szíve hatalmasat dobbant.

Látta már többször, álmodozott róla,
hogy egyszer majd talán, megállnak egy szóra,
és most itt vannak végre, csendes félhomályban.
Teste megborzongott, vágya a nyomában.

Órák teltek boldog összefonódásban,
szárnyaltak magasan kéjek mámorában.
Késő este volt, hogy elaludt a vágy,
nem gondolkodtak, vajon hogy lesz tovább.

Szegény lány és gazdag fiú, esélytelen páros
magára maradt bűnével, erénye lett sáros.
Kilenc hónap múlva teste szakadt szét,
egy fiúgyermek harcolta ki magának életét.

Boldogsága elszállt, nem volt választása,
kítaszítottakként, átok anyasága.
Kendőbe kötve fiát egy pokrócba takarta,
és a templom lépcsőjén magára hagyta.

Szívének egy darabját elvesztette aznap,
s bár a templom harangok imádságra hívtak,
úgy érezte, lelke már nem tud megnyugodni,
elhagyott gyermekét nem fogja visszakapni.

Béke

Álmosan, csendesen borult rám az este.
Ugyanúgy mint régen, a békét keresve.

Nem követelt, nem kért, csak átölelt lágyan,
úgy, ahogyan régen a kedvesemtől vágytam.

Fenséges nyugalom áradt szét lelkemben,
szárnyaltam mézédessé, illatos kertekben.

Ringató zenével kényeztetett lágyan,
békesség áradt szét minden porcikámban.

Aztán, mint a madarak, szétrebbent az álom,
érkezett a hajnal vágató lóháton.

Elvitte a mézédessé kertek illatát,
de itt hagyta nekem a reggel mámorát.